

Hub Trees

Núria Benet

Cicle Artistes de Sant Cugat

Hub Trees

Cicle Artistes de Sant Cugat

Inauguració el 15 de Febrer a les 19h
a la Casa de Cultura, Sant Cugat

Del 15 de Febrer al 31 de Març

AGENDA D'ACTIVITATS HUB TREES

Visites Guiades i comentades:

- Dijous 15 de febrer, 19h Inauguració i visita guiada
- Dissabte 24 de febrer, matí 11h
- Dimecres 7 de març, a les 19h

Taula rodona a càrrec de Marc Castellnou (Enginyer Forestal)
i Gerard Passola (Bibleg, Especialista en arboricultura):

- Dissabte 10 de març a les 18h

Activitat Escoles i Instituts:

Contacteu amb casadecultura@santcugat.cat, o trucant al 93 565 70 82

Joaquín Araújo

La millor definició de poeta és la més curta. Amb només tres paraules, Federico García Lorca ens recorda que la Natura escriu, sense parar, poemes. Com es tracta de La millor artista, també pinta, fa sonates, resuscitacions, com els corals que son molt més grans que tots els edificis humans de tota la història. Això sí, els esculls vius tenen 250.000 segles més que la primera arquitectura humana.

La Natura tampoc ha descuidat les carícies que el so pot donar-nos i per això, allà fora ens esperen les melodies menys conegudes però les més lleus i constants. No s'esculpir es tracta, resulta que tot el que veiem ha sigut tallat per aquell cissell del temps que és l'aigua. Inclús cal afegir que els animals són els éssers més ballarins i fotogràfics. Tampoc hi ha drama més complex que la mateixa vida, ni teatre més gran que l'entorn. En definitiva, l'Art ens precedeix en totes les disciplines, i ho fa amb enormes creacions.

Lorca, com molts dels millors autors, considera que crear vol dir recordar allò que ja ha estat creat, tot remetent una amable invitació a participar a les nostres festes. Així doncs, l'Art, com la Natura, és un brollador de novetats, sorpreses i confluències. És forma, color, moviment i llenguatge. Per això va afirmar: "Poeta és arbre".

No va ser el primer. Podem rastrejar aproximacions a tan lúcida expressió en totes les èpoques i en quasi totes les cultures. Des del magdalení, d'alguna forma, reconeixem que la primera matèria prima de tota disciplina artística és el nostre entorn, ja que proporciona els elements bàsics per crear. Tot paisatge, encara viu, és un alambí que destil·la el millor licor, la inspiració, i ho fa amb aquell raïm que és el fet d'admirar allò contemplat.

Però el primer reconeixement explícit d'aquest concepte és tan antic com una de les primeres formes d'escriure que coneixem. Em referirei al xinès, la llengua que s'expressa, sobre el paper, a través d'ideogrames. Utilitzar grafies que s'aproximen a la realitat d'allò anomenat, aconseguir la més lúcida trobada entre el símbol i la realitat, entre allò expressat i allò imprès. De la mateixa forma que entre les paraules de les nostres llengües i la realitat s'interposa l'abisme d'allò simbòlic i abstracte, en els ideogrames es dona, amb freqüència, una abraçada entre la forma i el fons de la paraula, entre significat i significat, entre allò que succeeix i allò que anomenem. A on millor s'aprecia tal sintonia és en el terme viure, el qual es dibuixa com una planta creixent, sens dubte la millor aproximació possible a allò que manté i consent les nostres vides. Vivim, en efecte, perquè els vegetals creixen.

No aconseguim distingir fronteres entre les diferents disciplines de l'art. Les paraules del pintor són la llum i les infinites sorpreses que s'amaguen en el seu interior. Les del compositor són les notes, les de l'escultor, llenguatges encara més antics, ja que dormiten, des de sempre, en la pedra, la fusta o el mineral. Reitero que tota disciplina creativa procedeix de i tal i com ho fa la Natura.

Quan desemboquem en les aportacions de la Núria Benet, trobem tanmateix aquests vincles essencials. És tota una confirmació del per què la paraula art, en xinès, resulta quasi idèntica a la paraula arbre, a la qual s'hi afegeix tan sols un accent. S'hi reconeix, doncs, que es crea a partir de la MATÈRIA. Tot art és recreació. Però també és treva, oasis, declaracions de pau i simbiosis, aliances amb el millor que ens queda de nosaltres mateixos. La Natura i l'Art desafien, i de vegades guanyen, al topoderós temps amb les seves ànsies d'eterna continuïtat.

En les obres de la Núria, com en els perdedors* naturals, trobem pauses, oasis en la eficàcia robada que hem posat en encegar la llum, obturar les transparències, enterrar la terra i enterrar la vivacitat... No és casual que el color de la cendra imperi en les multituds i les seves residències. Però sobre tot, en els cels.

Art com el de la Núria Benet restaura, en part, tanta malaptesa. És llum neta enmig del crepuscle artificial que ens envaeix.

Coincideix amb el que succeeix en les arbredes que són fabricades de transparència, assemblees de colors, temples de sonoritat, fondes de la vida més vasta i variada. Art i poeta són arbres, no ho oblidem.

En la Núria Benet fertilitzen totes les confluències assenyalades. La seva excepcional sensibilitat ens vincula a allò essencial. Ens recorda la principal funció de l'Art: ser el millor antídipod per a aquesta boja malaltia que suposa el fet d'haver-nos arrancat del nostre entorn; estar acorralant a l'infinit i assassinant les primaveres.

Gracias y que la natura y el arte de Núria Benet os atalanten.

*Lugar por donde se zafa la liebre perseguida (Real Academia Española. (2017). Diccionario de la lengua española (24.aed.). consultat a <http://www.rae.es/>)

Vince van Geffen

Roure, freixe i tamarinde.

Una apreciació de l'obra de Núria Benet.

Seguim formant part de la natura? Si és així, en quina mesura? Quina part de nosaltres actua en resposta als càlculs seus del sòl que trepigem o responem a una tempesta feroç, a la fulla xiuxiuejant o a la ruptura de la roca en qüestió dels segons de còlera sobtada? I com pot aquesta part de nosaltres resistir-se a un fons brutal compost per l'incessant brunzit de la indústria, que no té més que argila vitrificada del paper, arrels i branques blanquejades, esponges d'aigua marina o coàguls de pintura espolvorejada?

Hem de romandre junts? re-elaborar la nostra feble coexistència o allunyar-nos-en, i separar-nos per complet? El treball de Núria Benet es podria resumir, crec, amb una única pregunta: Quina és la nostra relació amb la natura?

La seva feina, encara que sempre condueixi cap a la mateixa pregunta, es presenta en diversos formats; formes ceràmiques, fotografia, tapissos o fins i tot en un arbre desarrelat.

La forma és, per descomptat, la resposta de l'artista. Una resposta per a re-formular, per intentar ser més precis, tornar a veure el problema, com per primera vegada i buscar una nova forma un cop més; aquesta és l'ocupació de l'artista. Privilegi i prova d'habilitat. I ha d'anar més enllà. Aquesta pregunta, resposta, seria la seva desaparició.

La pregunta de Núria Benet és universal. L'art, la religió, la filosofia i la ciència han estat fent-se aquesta pregunta des dels seus inicis.

La força aclaparant d'aquesta pregunta, ens arrossega a un costat. La nostra indiferència per la nostra destinació ens fa mal. Les comunicacions de la naturalesa, semblen no anar dirigides a nosaltres, i no tenim més remei que intentar seguir aquestes indicacions misterioses.

Cada cultura s'ha plantejat aquesta mateixa pregunta. I cada individu, en algun moment de la seva existència, s'ha vist confrontat, amb temor, meravella i por, a la supremacia de la Naturalesa.

No és d'estranyar que Núria hagi escollit l'arbre com a vehicle per al seu discurs. L'arbre és una barreja comuna. Ens connecta amb les capes més profundes del món natural. Ens vincula amb els treballs més profunds de la Natura. Ens uneix als nostres veritables orígens. Ho pot fer a causa de la seva alçada i la seva condició.

A mesura que els humans anem fent, ells es troben allà, amunt, entre les altres espècies. Però, d'altra banda, les seves arrels no només els condemnen a un lloc fix, també els permeten formar part d'un món més gran de venes i roques i fluxos subterranis, d'anuncis encoberts, xiuxiuejats en tremolors dels que no estem privats.

Tot i que tenim la llibertat de viatjar per la superfície de la Terra, lliure de realitzar-nos com imaginem, paguem per les nostres habilitats amb la manca d'un veritable vincle amb el nostre entorn.

A causa de la seva forma i posició, l'arbre sovint es considera un punt de connexió. En moments on el nostre estat d'ànim és reflexiu, quan qüestionem la nostra existència, ens dirigim a una de les manifestacions més afables de la Naturalesa per obtenir una resposta. Millor que cap altra expressió natural, l'arbre ens involucra amb el seu regne.

I, tanmateix, l'arbre que ens proposa l'artista, no es pot considerar únicament com la maquinària suau que respira la llum, allibera el sucre i realitza la fotosíntesi, com a guanyador general de la competició per la llum del sol, com un dels elements que figuren a l'Imperium de Linnaeus. També hauríem de pensar en una tasca més metafísica per als seus arbres.

A través de la història els arbres podrien realitzar aquesta tasca a causa de la seva verticalitat, una forma que suggereix una connexió entre la terra i el cel. Alçant-se per damunt de nosaltres i envoltant-nos a sota, es consideren llocs de transmissió.

La reverència als arbres es practica a tot el món. Les seves marques ombrívoles, habilitades per nimfes tímides, donen cobertura als rituals, perquè els creients sagrats són honorats per la cerimònia i el sacrifici. Recollits en boscos, sota un fullatge tan dens que es nega la llum del sol, el vent s'anul·la, els sons són exclosos, creant l'ambient necessari per a la súplica. Els déus necessiten un ambient per concedir-nos favors.

Cap capella hindú es completa sense un arbre, ni papal ni banyan. A les places dels pobles de l'Europa de l'Est, hi ha els arbres de justícia, sovint fan de llinard, de testimonis del pas cap al judici final. Buda va aconseguir la il·luminació sota una gran figuera, anomenada

significativament Ficus religiosa. L'alzina del jardí del Druida l'ombra dels rituals celtes, mentre que al cinturó tropical, el tamarinde és la deessa disfressada, mostrant la seva benevolència amb abundància de fruita.

D'altra banda, l'home aspira a pacificar l'esperit d'un arbre, assegurant així els cultius, commemorant les morts i les malalties que s'adverteixen. O, al contrari, els considera com a santuaris on deixar objectes per aconseguir la benedicció divina.

La Núria també s'adhereix al ritual de l'arbre. Durant un any surt al matí, dia rere dia, i fa una foto d'un arbre.

Hi ha idees que tenen forma d'arbres, com ara l'arbre del món o l'arbre mundi; el Freixe gegant que suporta els cels. O l'arbre del coneixement el fruit prohibit el qual va provocar la caiguda de l'home. Hi ha l'Arbre de la Vida que uneix totes les formes de l'existència, que representa la gran cadena de l'ésser, la scala naturae que ens porta cap a sota de Déu fins al mineral inert.

L'arbre Mare (Mother Tree) de Núria segurament busca un lloc entre aquestes espècies conceptuals. El seu arbre s'inspira en la investigació de la Suzanne Simard sobre els fluxos beneficiosos de carboni d'un anomenat Hub Tree a les seves plantes de planter, i l'intercanvi de nutrients entre arbres en el que sembla ser una tranquil·la economia del subsòl, exemple meravellós i model per a la societat. L'artista es refereix a les accions benèvols de l'Arbre Mare (Mother Tree), enviant els nutrients on més es necessiten, ajudant-se de planters, com un exemple inspirador de com ha de funcionar la societat.

Formada en Economia, un ambient on el guany d'algú significa la pèrdua de l'altre, és meravella per la compassió que regeix aquesta economia forestal. ¿No va dir Schopenhauer que la compassió és la base de tota ètica?

Bé, és això el que cal ser transmès, que cal dotar de forma, que cal repetir des de les diverses tècniques.

I així, ella crea un món panòptic que es compon de peces com un tapís animat gràcies a les projeccions, ceràmica d'argila tallada amb imatges, Hubs plens d'energia addicional, tres-cents i seixanta-cinc imatges d'arbres a Instagram, i recentment, una arrel polida i penjada en l'espai.

"A forest is much more than what you see"

Suzanne Simard

"Un bosc és molt més del que veus"

Suzanne Simard

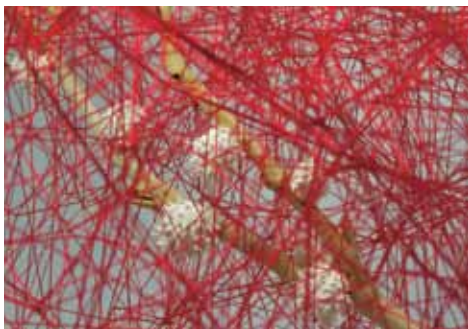
Textos originals d'aquest póster en castellà i anglès a:
<http://centresculturals.santcugat.cat/14330/exposicio/55/>

Col·labora:

Organitza:

katia

AJUNTAMENT DE **SantCugat** | Cultura

Cicle Artistes de Sant Cugat
Casa de Cultura

AJUNTAMENT DE
SantCugat

| Cultura

Hub Trees
Núria Benet

Textos original
del pòster de l'exposició

LAUDATIO para NURIA BENET

Joaquín Araújo

La mejor definición de poeta es la más corta. Con solo tres palabras Federico García Lorca nos recuerda que la Natura escribe, sin cesar, poemas. Como se trata de la mejor artista también pinta, hace sonatas, edifica residencias, como los corales que son mucho más grandes que todos los edificios humanos de toda la historia. Eso sí, los arrecifes vivos tienen 250.000 siglos más que la primera arquitectura humana. La Natura tampoco ha descuidado las caricias que el sonido puede darnos y por eso, ahí afuera, nos esperan las melodías menos conocidas pero las más antiguas y constantes. Pero si de esculpir se trata resulta que todo lo que vemos ha sido tallado por ese cincel del tiempo que es el agua. Incluso cabe añadir que los animales son los seres más danzarines y fotogénicos. Tampoco hay drama más complejo que la misma vida, ni teatro más grande que el derredor. En suma que el Arte nos precede en todas las disciplinas y con ingentes creaciones.

Lorca, como muchos de los mejores creadores, considera que crear es acordarse de lo creado y cursarle una amable invitación a participar en tus fiestas. El Arte, pues, como la Natura, es un surtidor de novedades, asombros y confluencias. Es forma, color, movimiento y lenguaje. Por eso afirmó: "Poeta es árbol".

No fue el primero. Podemos rastrear aproximaciones a tan lúcida expresión en todas las épocas y en casi todas las culturas. Desde el magdalenense reconocemos, de alguna forma, que la primera materia prima de toda disciplina artística es el derredor ya que proporciona los elementos básicos para crear. Todo paisaje, todavía vivo, es un alambique que destila el mejor licor, la inspiración, y lo hace con esa uva que es admirar lo contemplado.

Pero el primer reconocimiento explícito de este concepto es tan anciano como una de las primeras formas de escribir que conocemos. Me refiero al chino, al idioma que se expresa, sobre el papel, con ideogramas. Utilizar grafías que se aproximan a la realidad de lo nombrado consigue el más lúcido encuentro entre el símbolo y la realidad, entre lo expresado y lo impreso. De la misma forma que entre las palabras de

nuestros idiomas y la realidad se interpone el abismo de lo simbólico y abstracto en los ideogramas se da, con frecuencia, un abrazo entre la forma y el fondo de la palabra, entre significado y significante, entre lo que sucede y lo que nombramos. Acaso donde mejor se aprecia tal sintonía es con el término vivir que se dibuja como una planta creciendo, sin duda la mejor aproximación posible a lo que mantiene y consiente nuestras vidas.

¿Qué hacemos hablando de poesía y caligrafía en un texto sobre pintura? Pues lo más coherente porque no consigo distinguir fronteras entre las diferentes destrezas del arte. Las palabras del pintor son la luz y las infinitas sorpresas que se esconden en su seno. Las del compositor son las notas, las del escultor lenguajes todavía más antiguos pues dormían, desde siempre, en la piedra, la madera o el mineral. Reitero que toda disciplina creativa procede de y como la Natura. Cuando desembocamos en las aportaciones de Nuria Benet encontramos también estos esenciales vínculos. Es toda una confirmación de porqué la palabra arte, en chino, resulta casi idéntica a la palabra árbol, pero a la que se añade solo una tilde. Se reconoce, pues, que se crea a partir de la MATERIA/MADERA. Todo arte es recreación. Pero no menos tregua, oasis, declaraciones de paz y simbiosis, alianzas con lo mejor que nos queda de nosotros mismos. La Natura y el Arte desafían y, a veces vencen, al todopoderoso tiempo con sus ansias de eterna continuidad.

En las obras de Nuria, como en los perdederos naturales, encontramos pausas, oasis en la arrebatada eficacia que hemos puesto en cegar la luz, obturar las transparencias, enterrar la tierra y amortajar la vivacidad... No es casual que el color de la ceniza impere en las muchedumbres y sus residencias. Pero sobre todo en los cielos.

Arte como el de Nuria Benet restaura, en parte, tanta torpeza. Es luz limpia en medio del crepúsculo artificial que nos invade.

Coincide con lo que sucede en las arboledas que son fábricas de transparencia, asambleas de colores, templos de sonoridad, fondas de la vida más vasta y variada. Arte y poeta son árboles, no lo olvidemos.

En Nuria Benet se fertilizan todas las confluencias

señaladas. Su sobresaliente sensibilidad nos vincula a lo esencial. Nos recuerda la principal función del Arte: ser el mejor antídoto para esta loca enfermedad que supone el habernos

arrancado del derredor; el estar acorralando al infinito y asesinando a las primaveras.

GRACIAS Y QUE LA NATURA Y ARTE DE NURIA BENET OS ATALANTEN.

Oak, ash, and tamarind

An appreciation of the work of Núria Benet

Are we still part of nature? If so, to what amount? Which part of us acts in response to the soft quivers of the soil we tread on, in response to a fierce storm blowing, to the whispering leafage, or to rock flaring up in seconds of sudden anger? And how can this portion stand fast against a brutish background made up of the incessant blare of industry with no more than paper-thin vitrified clay, bleached roots and branches, aquamarine sponges, or coagulums of spattered paint?

And, are we to stay together, reworking our feeble coexistence, or are we to grow further apart, separating altogether perhaps?

The work of Nuria Benet could be summarized, I believe, with a single question: What is our relationship with Nature? It may present itself to us in a variety of forms, such as ceramics, photography, carpets, or even an uprooted tree, yet all of it leads to this specific enquiry.

Shape is the artist's answer of course. To reformulate, to try and be more precise, to see the problem anew, unmarked, as if for the first time, to find a new form for it again and again; that is the artist's occupation. It is his or her privilege and at the same time a test of ability. And there is, and should be, no beyond. The question answered would be its demise.

Nuria's question is universal. Art, religion, philosophy, as well as science, are bent over this question since their beginning. There is no doubt why. The large power we spring from, and will return to, seems oblivious of our consciousness. Its overwhelming force sweeps us aside. Its indifference for our fate hurts us. Its communications seem not to be aimed at us, and yet we have no other choice but to try and

follow these mysterious directions. Each culture has posed this question. And every individual, at one point of its existence, has been confronted, in awe and wonder and fear, with Nature's supremacy.

It is no surprise that Núria has singled out the tree as a vehicle for her views. The tree is a common go-between. It connects us with the deeper layers of the natural world. It ties us to Nature's more profound workings. It unites us to our true origins. And it can do so because of its stature and its condition.

On one hand the tree reflects us with its vertical appearance, crowned with a sphere. As we humans do, it stands tall among other species. But on the other hand its roots not only condemn it to a fixed place, they also enable it to form part of a larger world of veins and rock and subterranean flow, of covert announcements, whispered in tremors we are not privy to. While we are free to roam the Earth's surface, free to undertake as we imagine, we pay for our abilities with the lack of a true bond with our environment.

Because of its shape and position, the tree is often regarded as a point of connection. In our more reflective moods, when we question our existence, we turn to one of Nature's most affable manifestations for an answer. As no other natural expression the tree involves us in its realm.

And yet Núria's tree should not be regarded solely as the soft machinery that breathes light, releases sugar, and performs photosynthesis, as the overall winner in the competition for sunlight, as one of the elements figuring in Linnaeus' Imperium. We should think of a more metaphysical task for her trees as well.

Through history trees could perform such a task because of their verticality, a shape that suggests a connection between earth and

heaven. Towering high above us and writhing deep beneath us, they are regarded as places of transmission.

Reverence of trees takes place all over the world. Its shadowy canopies, inhabited by shy nymphs, provide cover for rituals, for sacred beliefs honoured by ceremony and sacrifice. Thronged together in groves, under foliage so thick that sunlight is denied, wind annulled, sound excluded, they create the necessary atmosphere for supplication. The Gods need some encouragement to grant us favours.

No Hindu shrine is complete without a tree, either papal or banyan. There are the justice trees on Eastern Europe's village squares, often linden, that witness the passing of judgement. The Buddha achieved enlightenment under a large fig tree, significantly called the *Ficus religiosa*. The oak in the Druid's garden throws its shadow on Celtic rituals, while in the tropical belt the tamarind is the Goddess in disguise, showing her benevolence in an abundance of fruit. Elsewhere man aspires to pacify a tree's spirit, thus ensuring the crops, commemorating the dead, averting illnesses. Or else he regards them as shrines where to leave objects to soak up divine blessing.

Núria too approves of tree ritual. A year long she goes out in the morning, day after day, and takes a picture of a tree.

There are ideas that are shaped like trees, such as the World Tree, or Axis Mundi; the gigantic ash that supports the heavens. Or the Tree of Knowledge whose forbidden fruit caused the fall of man. There is the Tree of Life that unites all forms of existence, which represents the great chain of being, the *scala naturae* that takes us

downward from God all the way to the inert mineral.

Núria's Mother Tree surely seeks a place among such conceptual species. Her tree may well be inspired by Suzanne Simard's investigation into the beneficial flows of carbon from a so-called Hub Tree to its seedlings, and the exchange of nutrients between trees in what appears to be a quiet subsoil economy, but it takes this marvellous example further and transforms it into a model for society. With its stem clad in hand-shaped paper, its cotton filaments crossing the pavement, its tea-lights stirring in the breeze, it functions as an external soul. Núria regards the benevolent actions of the Mother Tree, dispatching nutrients where they are most needed, coming to the aid of saplings, as an inspiring example of how society should work. Trained in classical economics, a milieu where someone's gain means another one's loss, she is astounded by the compassion that rules these forest economics. Did Schopenhauer not say that compassion is the basis of all ethics?

Well then, it is this that needs to be transmitted, that needs to be cast in form, that needs to be repeated in every technique available. And so she creates a panoptical world that is made up of such things as an animated carpet, brought to life with projection, wafer-thin ceramics etched with images, hubs where one is ritually filled with additional energy, three hundred and sixty-five tree pictures on Instagram, and recently, a stump and polished roots, hung in space.

Vince van Geffen
Barcelona, 2017